

IV.

A síkság szélén állott a sereg. Elöl Árpád fehér lova beleharapott a bársonyos fűbe. A patakból vizet ittak az asszonyok és a gyerekek. S a barna, zsíros földbe belevágta szeges kopjáját Töhötöm... Az elővédek hódolók tömegét jelentették. A fejedelem intett kezével és a síposok rázendítettek a régi dalra:

Ezüst szarvas, csodaszarvas,
 Űzd, magyar, Űzd,
 Rengetegen átszökellő,
 Hajtsd, magyar, hajtsd.
 Bársony fűvön, hegyen, völgyön,
 Vizen, tűzön, folyón, éren
 Menj, magyar, menj.
 Előtted az ezüst szarvas, előtted a csodaszarvas,
 Soha meg ne állj.
 Bársony fűvön, hegyen, völgyön,
 Űzd, magyar, Űzd...

Gáspár Jenő.

IKAROSZ.

*A gémet láttam lent, a néma gémet,
 a mély, kavicstarkázta part felett.
 Fehér kagylók közé bukott fejének
 puha párnát fakó homok vetett.*

*Láttam, hülő nap rá hogyan sugároz
 s hogy éri őszi záporok nyila.
 Tragikusabban nem zuhant Ikárosz
 a tenger tajtékos szikláira.*

*Hullám hullám után illant az éjbe,
 s rém lett belőle, bántó torzalak.
 És hetyke gúnnyal cirkáltak feléje
 ezüst páncélban csillogó halak...*

*A gémet láttam lent, a néma gémet:
 temetőjére halkan hullt a hó.
 Jégből a szárnya úgy dermedt az égnek
 mint egy pólusra tűzött lobogó.*

*A tél strázsálta győzelmes-kevélyen
 s a szél zúgott zimankós éneket...
 Magasan, büszkén, fényes őszi égen
 láttál-e már vonuló gémekeket?*

Aprily Lajos.